

Mustafa Spahić

STRUKTURALNE SLABOSTI I GREŠKE U SVIJESTI BOŠNJAKA

Rezime

Možda su Bošnjaci narod kosmičkih paradoksa. Čini se da u jednom ima više protivriječnosti nego u milijardi i po Kineza. Reafirmacija Bošnjaka je u njihovom vraćanju svome identitetu i korijenima, čuvanju i štednji, radu i školovanju prema svjetskim standardima

Četrdeset naznaka koje opterećuju karakter Bošnjaka čine srž ovog priloga. Četrdeseta naznaka zaokružuje prethodnih trideset devet, a glasi: Bošnjaci Bošnjacima mogu otpjeti i halaliti sve osim uspjeha. Zašto? Zato što su oni koji su vladali Bošnjacima navikli taj narod da je jedino njegovo prirodno i istinsko pravo neuspjeh u svemu i moć u nemoći

“U svom hodu budi odmjeren i smjieran, a u govoru ne budi
grlat, nego glas svoj ti obori! Zbilja, ta najneprijatniji i najmrskiji
“glas je revanje magarca
(Lukmān; 19).

Možda su Bošnjaci narod kozmičkih paradoksa. Čini se da u jednom ima više suprotnosti, nego u milijardi i po Kineza. To je jedini narod koji je u doba Osmanske carevine zbog iste kape-fesa dva puta, iz potpuno

neizvjesnosti, nemira, nekoncentracije, neusmjerenosti, neizdržljivosti, nedosljednosti, neustrajnosti, neuspravnosti. Genocid nad Bošnjacima, kao povijesni usud 316 godina, u okeanu drugog kulturno-civilizacijskog kruga koji ih kao manjinu od nekoliko miliona ne štiti unutar svojih 700 miliona, čini od Bošnjaka nerazborite, nerazumne, neumjerene, nezrele, nesabrane, nestrpljive i neodređene ljude. Najbolji primjer za to je lik Hasana iz romana "Derviš i smrt", koji je talenat za mnoge stvari i koji mnoge poslove u životu otpočinje, a niti visoke škole završava, niti ijedan posao privodi kraju. Bošnjaci dođu kao narod doživotnih neostvarenih talenata i ljudi koji se vraćaju na početak istih poslova, istih tema, istih problema i istih priča. Neučestvovanje Bošnjaka kao naroda, najmanje jedno stoljeće, u javnom, političkom i državnom životu učinilo je od njih na javnim razinama života: neiživljene nekompetentne, nedorasle, nestručne, neznane, na vlast nenaviknute ljude, od države, vlasti, politike, zajednice, društva, javnih poslova i interesa otuđene, otrgnute, odviknute, u sebe zatvorene, odljudene i pogospođene ljude. Takvi ljudi vladaju i upravljaju u grču, u nemiru, u zebnji, u strahu, u tjeskobi, u nesvijesti, u neuvažavanju države, državnih organa, institucija, ustanova i naroda. U isključivoj brizi i strahu samo za sebe i svoj status, ne čuvaju državnu tajnu, javnu stvar i javni interes. Pridajući vlastitim riječima skoro mitski značaj, Bošnjaci pričaju, kazuju i pišu o svemu i svačemu, živeći u iluziji da su njihove riječi jednako stvaranje i zaštita života, imovine, potomstva i svih vrijednosti života. Bošnjaci se pred Srbima i Hrvatima i međunarodnim zajednicama tako i toliko samooptužuju, samoporiču, saoodriču, samopljuju, samounižavaju, samopotvaraju, da to prelazi u nepamet i nerazum, u nesvijest, u neprirodnost, u nemogućnost, u nevjerovatnost. Saomoptužbe, samopotvore i samoklevetanja Bošnjaka kroz formu ispovijedanja, najčešće samoispovijedanja, prelaze u samonegaciju. Možda oni misle da su te forme ispovijedanja i netraženog svjedočenja i kazivanja protiv sebe, kao i Askina igra pred vukom, jedini način opstanka u okruženju susjedstva.

Druga strukturalna greška i slabost kod Bošnjaka jeste – svijest oholih siromaha. Bošnjaci u Bosni i Hercegovini i u međusobnim odnosima, poslovima i komunikacijama smatraju mnoge poslove, zanimanja i zvanja

da nikada ne bi ušli u fabriku i izašli na njivu. Riječi djetetu: “Ti nećeš biti i raditi ono što ti je bio i radio babo” razvijaju u djetetu svijest prema poljoprivredi, industriji, trgovini i zanatstvu kao prema ratnim zločincima. To u djetetu razvija traume, frustracije, komplekse i strahove od sela i konkretnog posla. Izlaz je selidba u grad po svaku cijenu, mržnja prema selu i konkretnom poslu i neodoljiva želja i čežnja za jalovim činovništvom ili mrtvom stražom socijalizma. To činovništvo, mrtva straža socijalizma ili gospoda bez pokrića, je neprirodno i nejednostavno, u komunikaciji nesposobno, neznano, nestručno i nekompletno u poslu, neumjereno i nerazumno, nerazborito i neizdržljivo u zahtjevima i prohtjevima. Jedini lijek za gospodu bez pokrića, koja bi trošila ne pitajući otkuda sredstva, jeste dovesti je u poziciju da živi i troši od svoje zarade.

Četvrta strukturalna slabost i greška Bošnjaka jeste – unazad sedam godina, donatorsko – parazitska i iščekujuća nadajuća svijest. Što se tiče donacija, svijest Bošnjaka je iz nužde fizičko-biološkog opstanka prešla u stanje stalne navike primanja i uzimanja donacija strane pomoći. Ta donatorsko-parazitska i iščekujuće–nadajuća svijest je toliko, unazad sedam godina, ovladala svim kategorijama i uzrastima Bošnjaka da to oni i ne primjećuju nego smatraju potpuno autentičnom i prirodnom pojavom. Tek kada ih poneki stranac, kao nedavno visoki predstavnik međunarodne zajednice, upozori da su ljudi u BiH uvjereni da im je onaj ko im je donirao jedan dolar uvijek dužan davati pomoć i brinuti o njima, oni se osvijeste od dubokih snova i iluzija o donacijama. Prije svega, što se tiče donacija, svaki Bošnjak mora znati i biti svjestan da je donacija milost, solidarnost i dobročinstvo svijeta a nikakva dužnost, obaveza i naše pravo. Drugo, biti uvjeren i razvijati u mladima svijest i spoznanju da je bolja i vrjednija ona ruka koja daje milost i donaciju od one koja je prima. Treće, perspektiva ni jednog naroda, pa ni Bošnjaka, nije u stalnim i trajnim donacijama nego u korisnim poslovima, pravim zanatima i školovanju.

Peta strukturalna slabost i greška Bošnjaka jeste svijest rasipnika bez razloga. Nema nijednog Allahovog nimeta i blagodatni počevši od vode, hrane, drveta, uglja, nafte, struje, plina, odjeće, obuće, namještaja, vremena, prostora, proizvodnje, obrazovanja, školstva, knjiga, novina, voća, povrća,

ljudi i Dženneta, su negacija umjerenosti. Ko nije umjeren on narušava Red, Poredak, Mjeru, Ravnotežu i Sintezu svijeta, i otpada iz Ummeta islama. Allah umjerene ljude nagrađuje, a rasipnike osiromašuje: “Onoga ko živi umjereno Allah će imućnim učiniti, ko rasipa svoj imetak, Allah će ga osiromašiti, ko bude skroman i ponizan Allah će ga uzvisiti, a ko se oholi i omalovažava druge ljude Allah će ga poniziti” - kaže Poslanik. Po zemlji se može hodati na dva načina: na temelju Objave i Sunneta, koristeći osjetila, razum i um, pomoću nauke ići otvorenih očiju u život i istraživati, planirati, tehnički i znanstveno privređivati, ekonomisati, stjecati, koristiti i raspoređivati resurse, ili ići naslijepo, spontano, slučajno, slijepo, kratkovidno i kratkoročno, od danas do sutra: “Zar je onaj koji zna da je ono što se objavljuje od Gospodara tvoga Istina kao onaj koji je slijep?! Doista samo ljudi pametni i umom obdareni pouku uzimaju: oni koji zavjet Allahu dat ispunjavaju i Ugovor ne krše, i koji pomno izvršavaju ono što je Allah da se izvršava naredio, i koji strepe od Gospodara svoga i koji se boje kobnog svodenja računa, koji se strpe u čežnji za zadovoljstvom svoga Gospodara, i koji salat klanjaju, i od onoga čime smo ih opskrbili dijele krišom i na javi, i koji dobrim djelom za zlo djelo uzvraćaju – njih čeka Kuća najsretnija, bašče rajске, edenske, u koje će ući oni, a i oni koji su dobro činili između njihovih roditelja, njihovih žena i njihova potomstva! A i meleki će im ulaziti na vrata svaka: Sellam alejkum – Mir vama neka je za ono što trpjeli ste! Divna li je Kuća najsretnija! A oni koji Zavjet Allahu dat krše, nakon što se na njega obavezaše, i koji kidaju ono što je Allah naredio da se održava, nikada ne kida i izvršava, i koji nered na Zemlji čine – takvima prokletstvo bit će, njima Kuća nesretna – najgore prebivalište, Allah u izobilju opskrbu daje kome On hoće i uskraćuje. Oni se raduju životu ovosvjetskome, a život ovosvjetski je spram života onosvjetskoga tek stvarčica prolazna i nestalna”. (Er-Rad; 19. – 26.) Sretni i na Allahovom putu ljudi zavjet Allahu dat ispunjavaju, Ugovor ne krše i pomno i potpuno prema njemu izvršavaju ono što je On naredio, a nesretni ljudi – žrtve šejtanove krše zavjet, kidaju od Allaha ustanovljene obaveze, propise i dužnosti i čine nered na zemlji. Drugi, pored islama, razlog zašto Bošnjaci nipošto, nikako i nikada ne smiju biti rasipnici ili braća šejtanova jeste ekonomsko-privredni i egzistencijalni.

Treća naznaka o Bošnjacima jeste: usljed polustoljetnog gubljenja radnih navika i zdravo – produktivnog i konkretnog odnosa prema radu, mnogobrojni Bošnjaci zadobivaju svijest oholih siromaha i odbijaju poslove koji su im ispod shvaćenog nivoa.

Četvrta naznaka o Bošnjacima proizilazi iz druge i treće i ona glasi: nemali broj bez ikakve potrebe i razloga glumi gospodu bez pokrića. To u očima stranaca ispada karikaturalno i smiješno, unutar Bošnjaka skupo, surovo i besramno.

Peta naznaka o Bošnjacima slijedi iz druge, treće i četvrte zajedno a glasi: oni u opasnom broju imaju svijest rasipnika bez razloga, suprotnu četirima osnovnim postulatima Zapada: ideji poziva, ideji rada i proizvodnje, ideji čuvanja, štednje i uštede na svemu i ideji razvoja i usavršavanja proizvodnje.

Šesta naznaka o Bošnjacima glasi: to je narod kojim u velikom broju ovladava i ophrvljuje ga parazitsko – donatorska svijest i lažno-opsjenarska nada i iluzija da je svijet dužan i obavezan da mu daje, a njegovo pravo da prima pomoć. Niti je svijet dužan niti je naše pravo na donacije.

Sedma naznaka o Bošnjacima glasi: to je narod iz koga sve curi i teče i u kome kao i u sepetu i rešetu voda ne može ostat. Stručno rečeno, postajemo narod bez zaštitno-sigurnosne kulture i strukture. O Bošnjacima i najveći prijatelji i najveći neprijatelji mogu sve besplatno i odmah saznati iz usta i pera samih Bošnjaka. Za Bošnjake postaje jedina tajna da nemaju nikakvih tajni o sebi.

Osma naznaka o Bošnjacima glasi: To je narod čiji sve veći broj pripadnika, kako u nuždi, tako i bez nužde, obuzima manija odlaska, selenja i napuštanja zemlje, domovine i države. Tako posredno pomažu projekat agresora kojem su se preventivno aktivnom svenarodnom odbranom suprotstavljali tokom agresije.

Tako u miru, ljuti i kivni na sebe i svoje predstavnike u vlasti a ne na agresora, Bošnjaci besplatno predaju i prodaju ono (domovinu, zemlju i državu) što su krvlju i životima branili tokom četverogodišnje agresije.

Deveta naznaka slijedi iz osme – znatan broj Bošnjaka na raskrsnici očaja i egzistencijalnog beznađa gubi svijest o zemlji, domovini i državi.

Sedamnaesta naznaka upozorava da sve većim brojem Bošnjaka ovladava svijest zaborava Boga, svijeta, života, čovjeka, ljudi, cjeline stvarnosti i postojanja i samozaborava. Svjedočanstva toga su odnosi prema Božijim propisima i dužnostima, roditeljima, komšijama, zajednici, općoj stvari, javnom interesu i ideji općeg dobra. U okviru takve svijesti sve veći broj Bošnjaka postaje nemaran i ravnodušan prema normama od najviše ili osnovne – hakka, koja je izvor i temelj pravde, i vrijednostima, odnosno zakonu i etici. Tako se prvo relativizira a zatim gubi slika o halalu i haramu, dobru i zlu, vrijednostima i nevrijednostima, istini i neistini, pravdi i nepravdi, stidu i bestidu.

Time se dobiva osamnaesta naznaka o Bošnjacima.

Devetnaesta naznaka o Bošnjacima kaže da jedna od konkretnih izvedenica, rezultata i posljedica toga jeste skidanje i razgolićavanje, kako muškarca tako i žena. Međutim, niko ne može razgolititi tijelo a da prije toga nije otkrio i ogriješio dušu.

Dvadeseta naznaka naslućuje da Bošnjake u sve većem broju porobljava i njima ovladava pošast poroka (alkohol, kocka, droga)

Dvadeset prva naznaka uočava da sklonost nekontroliranim porocima vodi ljude, pa i Bošnjake, perverzijama. Rezultati su tu: pedofilija i zlostavljanje djece, uniseks, sodomija kroz homoseksualizam i lezbejstvo (što vodi triperu, sifilisu, aidsu), kloniranje i transvestitizam.

Dvadeset druga naznaka poentira činjenicu da ljudi porobljeni i okovani porocima i strastima iz kvaliteta života nepovratno prelaze u kvantitet uživanja.

Dvadeset treća naznaka prati slijed života i kaže – pošto se generacija sinova ne može zadržati u okvirima i granicama uživanja, jer to je ponavljanje, oni idu u pogubno izivljavanje a to je negacija i kraj života.

Dvadeset i četvrta naznaka napućuje da ljudi kad izađu iz života u uživanje, tako i Bošnjaci, gube: smirenje, strpljenje, unutrašnji mir i ravnotežu, postojanost, uspravnost, ustrajnost, nadu, cilj, svrhu i smisao života. To je stanje u kome oni potpuno gube koncentraciju i ne mogu se kao djeca nigdje smiriti. Znaci toga su žvakanje guma, grickanje noktiju, stalno zivkanje na telefon, neprestana šetnja po korzu i prekidanje upadicama ljudi kada govore.

svoje slobode i određenja, sve slabosti i krivice traže izvan sebe, ponajprije u svome narodu a nikada u onim narodima čije su žrtve. Tako Bošnjacima koji izlaze iz sebe i asimiliraju se u druge nikada nije kriv ni agresor, niti ko iz međunarodne zajednice, niti oni vide vlastitu krivicu ni u čemu, nego sve prebacuju na svoje sunarodnjake koji se nisu odrekli sebe.

Trideset i sedma naznaka kaže: Takva svijest vodi Bošnjake u totalni negativitet unutar i naspram sebe. Negacija i rušenje autoriteta u vjeri, politici, kulturi, vojsci, privredi, sportu postaje Apsolut. Tako jedina vrijednost postaje da Bošnjaci unutar sebe nemaju nikakvih vrijednosti. Jedna od naznaka izrasta i nameće neupitnu logiku da su Bošnjaci narod lopova, kriminalaca, korupcionaša i gulikoža.

Trideset i deveta naznaka upućuje na totalno lažnu i pogrešnu sliku da pošten i pravi Bošnjak može biti samo siromašan, jado i bijednik koji se ne bavi ni privredom, ni biznisom, ni ekonomijom, ni trgovinom, ni politikom.

Četrdeseta naznaka zaokružuje prethodne – Bošnjaci Bošnjacima mogu otrpjeti i halaliti sve osim uspjeha. Zašto? Zato što su oni koji su vladali Bošnjacima otprije 120 godina navikli taj narod da je njegovo ♦ jedino pravo, prirodno i istinsko – neuspjeh u svemu i moć u nemoći.

Abstract

The Bosniacs are perhaps a nation of cosmic paradoxes. It appears that there are more contradictions within a single Bosniac than in a billion and a half Chinese. The reaffirmation of the Bosniacs is to be found in a return to their identity and roots, their preservation and conservation, work, and education to international standards. The forty attributes that encumber the character of the Bosniacs constitute the essence of this paper. The fortieth of these attributes is the culmination of the preceding thirty-nine, and is as follows: The Bosniacs can endure and forgive anything except success. Why is this? Because those who have ruled the Bosniacs have taught them that their only natural and genuine right is failure in all things and power .in powerlessness